

— Nou, en wat kan je dan wel schelen? moet je juist trouwen?

Ze keek hem aan, een blos kwam over haar smalle wangen. — Ik....

— Je hebt je dit in je hoofd gezet, dat begrijp ik wel, en toch....

Hij zweeg. Nu wisten ze beiden niet meer wat ze zeggen moesten. Maar terwijl hij zich omdraaide naar de deur, dacht hij plotseling aan zijn eigen vrijheid: zijn boot, het einde van deze jaren.

— Zeg, Ina, ik heb dien boeier gekocht vanmiddag, je weet wel, waarmee we gezeild hebben.

Even trof het haar, dat hij haar naam noemde, en ze keek naar hem.

— Je mag het niemand vertellen.

— O, zei ze, wat heb je aan dien boeier?

— Ik zeil ermee over, naar Engeland, maar denk eraan, dat je het niemand zegt.

— Er kwam een tinteling in haar oogen, — Kan dat? Is het niet erg gevaarlijk?

Hij glimlachte. — Jij vindt het natuurlijk gevaarlijk.

Snel zei ze: Och nee, als die boot ervoor berekend is, — voegde er aan toe: Ik ben niet bang. In haar nu glanzende oogen blonk een vreemde dorst naar avontuur.

Hij zag het, begreep het niet geheel. — Jullie meisjes zijn òf bang, òf roekeloos, zei hij. Het klonk misprijzend, schamper haast.

Zij haalde haar schouders op, leek opnieuw in eigen gedachten te verzinken. Frans stond aarzelend bij de deur. Het geluid van de bel schrok hen op, en ze keken elkaar een oogenblik vast aan.

— Als jij naar bed gaat, zal ik opendoen; maak dan voort.

Ze kwam half overeind, stokte dan. — Ik.... ik kan niet zoo gauw, ik moet toch opruimen. — Haar gezicht was opnieuw doodelijk bleek.

— Je moet het zelf weten, zei hij onverschillig, en liep de gang in.

Greet belde voor de tweede maal.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Ina was laat dien morgen. Ze had wakker in haar bed gelegen, zichzelf herhalend: nu zal ik opstaan, — maar dan bleef ze toch onbewegelijk liggen. Haar oogen waren wijd-open en staarden; — ook de wimpers bewogen niet. Ze hield er niet van, wakker te worden in den nieuwen dag, als de oude zoo vol gebeuren was geweest, dat je meende er altijd over te zullen blijven denken. Dan, door een nacht van zwaar, droomeloos slapen, was hij achteloos weggeschoven, werd tot gisteren; iets onwerkelijks en vaags, alsof het diep onder de aarde in nevelen lag — gisteren.

Ze moest opstaan — was dit lichaam wel haar eigen? Ze voelde het niet. Langzaam vielen haar oogen dicht. Zonder droom bleef ze, en